

въ училището и църквата на роденъ, български езикъ.

Вчера Трайко бѣше пакъ на училище, но се върна рано-рано. Този день нѣмало да учатъ. Учителътъ имъ казалъ, че отива въ града. Викали го да му дадатъ нѣщо за училището. Върна се късно вечеръта, съ провесени на самара два голѣми пакета.

На другия день, по обѣдъ, Трайко дотърча дома запъхтѣнъ и още отъ портата завика, като махаше въ ръце две шарени, нови книги.

— Маме, тейко! Български книжки! Наши книжки! — крещѣше той. — Даскалотъ ги даде! Отъ България, отъ българско пратени за насъ. . .

Майка му и баща му го посрещнаха. Спрѣха го на двора. Дотича и малката му сестричка, Милкана. Събра се тамъ цѣлото семейство. Бащата взе книжките и приклекна да ги разгледа. Другитъ го начугулиха. Наистина, учителътъ му бѣше далъ две български книги. Едната бѣше читанка, а въ другата се описваше, какви юнаци сж се борили за освобождение-то на България отъ турското робство. Тамъ имаше ликоветъ на Христо Ботевъ, на Левски, на Караджата.

Бащата бѣше училъ българско четмо още въ турско време. Той гледаше образитъ, сричаше дума по дума и важно обясняваше, кой какъвъ е билъ и какво е сторилъ.

Разтвориха и втората книга. Тамъ имаше приказки, пѣснички, разни картинки и портрети на български писатели. Намѣриха Вазовъ. Бащата спрѣ предъ внушителната му фигура.

— Ето, този овдека е Иванъ Вазовъ. Той е списувалъ най-много за наша Македония. Нали преди година, за една негова книжка, сърбитъ държаха на Тръпко сина му два месеца въ затвора? . . .

Той прилисти книгата и забеляза, прилепено на последната страница, едно малко листче. Тамъ нѣкой бѣше написалъ нѣщо съ мастило.